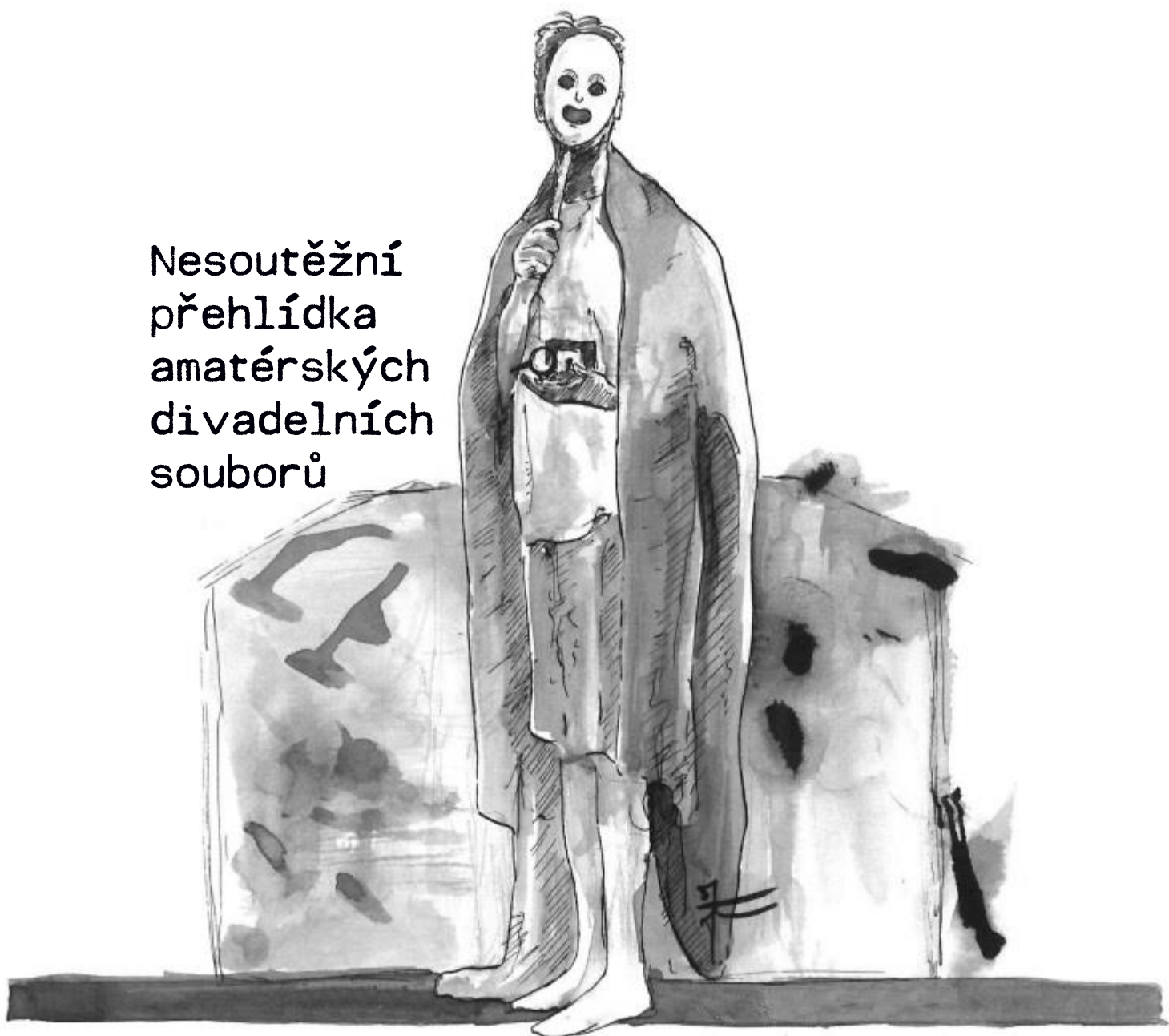

ZPRAVODAJ

19.Sokolovské čurdy

24. - 26. září 2021

Nesoutěžní
přehlídka
amatérských
divadelních
souborů

Číslo třetí

Kulhavý mezek

Hádanka redakce:

Když řekneš moje jméno, tak
mě zabiješ.
Kdo jsem?

Rozhovor s Petrem Burianem

„Vy už jste na čurdě poněkolkáté, že?“

Samozřejmě, protože jsem od sedmdesátých let minulého století členem sokolovského divadelního souboru, tak jsem samozřejmě byl i u zrodu Sokolovské čurdy. Teď je jenom hanebnou náhodou, jak by řekla Markéta ve hře, že pracuji jako pracující důchodce v Praze, takže momentálně se tady nemohu aktivně zapojovat. Tím pádem jsem se operativně zapojil do hraní v divadle Pod Petřínem, které režiruje Bohouš Gondík, o kterém byla řeč na zahájení. S ním jsme vlastně tady v těch sedmdesátých letech to sokolovské divadlo rozjžděli, a teď s ním dělám v Praze. Ta pupeční šňůra je ale se sokolovským souborem samozřejmě svázaná, pořád cejtím srdcem, že jsem prostě zdejší. Takže samozřejmě jsem na čurdě poněkolkáté a snažím se i aktivně zapojovat tím, že si od prvního ročníku беру na starosti jakousi dramaturgii zahájení čurdy.

„Když jste s čurdou takhle úzce spjatý, je něco co je tenhle rok nového nebo jiného?“

Jiného... pomínu samozřejmě obligátní věci, jako jsou roušky a tadyty věci... ale jinak, zdá se mi, že - zaplat pánbůh - zůstává stejná dobrá atmosféra. Vidíme, že soubory sem jezdí rády, a čím dál radši, což je pěkné. Organizace, pokud vidím, šlape taky pěkně, takže nějakou zvláštnost, kterou bych vypíchnul... nenapadá mě nic, co bych k tomu řekl.

„Jak se Vám dneska hrálo, jaké bylo publikum?“

Publikum bylo úžasné. Hrálo se mi před sokolovským publikem hezky, protože je vstřícné, vnímavé a atmosféra je tady vždycky bezvadná. Všichni jsme se shodli na tom, že se nám tady hrálo moc hezky a obecenstvo bylo úžasné.

„Chcete dodat ještě něco, na co jsme se nezeptali?“

No, že jsme rádi, teď mluvím za pražský soubor, že nás sem Sokolováci pozvali a že si tady zase můžeme zahrát, protože už jsme tady hráli před dvěma lety jednu hru, a všem těm mým kolegům pražským se to líbilo. Jsme rádi, že jsme se sem zase mohli dostat a dá Bůh, že se sem zase někdy dostaneme. Děkujeme.

„My Vám moc děkujeme za rozhovor.“

Nemáte za co, rádo se stalo.

Rozhovor vedla Hana Krämlingová

Básnička na úvod:

Láska je vždy všemocná,
prý dokáže zrušit kletby,
láska překoná nekonečno,
ztéci umí pevné hradby.
Provází nás od nepaměti,
stále hledá otevřená srdce,
věčný boj s nenávisť vede,
vzdát se nás lidí nechce.
Pohled'me na příběh věčný,
krásné Elišky a chrabrého Oty,
nebojme se za láskou jít,
a klidně prochodit všechny boty.
- Martin Volný

Jsou to zvířata

Vtípek redakce:

„Proč bych vám měl sdělovat všechny moje příjmy? Sorry jako“

Rozhovor s režisérkou Veronikou Vašků z divadla JakoHost
„Vy jste tady na čurdě v podstatě taková tradice, spousta lidí sem chodí vyloženě na vás a pro mě osobně je zajímavé, že pokaždé, když s někým přijedete, je to něco úplně jiného, úplně ojedinělého. Jak k tomu vlastně

dojde?“

My jsme veliký soubor, a jak se jmenujeme JakoHost, tak je nás hodně a máme vlastně víc režisérů. Vždycky to záleží na tom daném člověku. Když se plánuje třeba dramaturgie na další rok, tak si každý přinese věc, kterou by chtěl dělat, a potom se to hodně odvine od toho, kdo to režíruje. Proto je to tak porůznu. Co se týče této hry, tak jsem dostala na Vánoce knížku, která mě zaujala. Vždycky děláme čtenou zkoušku a ostatním se také líbila, takže jsme prostě udělali tuhle jednoaktovku. Bajku jsme zatím neměli (*směje se*). Proto je to tak různě, no.

„Říkáte, že jste dostala knížku. To znamená, že to byla přímo napsaná hra?“

Ano, je to hra. Jak jsou literární ceny Ferdinanda Vaňka, tak tam je vždycky politická jednoaktovka. Oni potom vydávají sborník. Já si teď nejsem jistá, ale myslím si, že to bylo za rok 2015. Csaba Székely (*autor hry pozn. red*) tam měl vlastně tuhle jednu jednoaktovku. Dohromady jich tam bylo asi sedm, já jsem si všechny přečetla a tuto mě fakt zaujalo. Líbilo se mi to i tou délkou, že to není představení s pauzou, to nám vyhovovalo.

„Takže jste si vybrala jednu hru, co vás zaujala a nějakým způsobem jste ji upravila pro váš soubor, nebo jste to vzala přímo přesně jak to bylo napsané?“

No... jako udělala jsem si úpravy, prostě nějakou dramaturgickou linku, ale hodně se to drží toho textu, díky tomu, že ten překlad je super.

„Ve hře byly navíc hudební předěly. Ty jste si už vymýšleli sami?“

To vymýšlel můj manžel, takže jsme tak trochu rodinný podnik (*směje se*). Ale to vlastně udělala Muška s Honzou (*členové souboru pozn. red.*). Vymysleli tu muziku. Úplně jsme nechtěli platit OSE práva, tak jsme si to vymysleli.

„To se mi právě moc líbilo. Tvořilo to takový hezký předěl. Mělo to jeden motiv, který se vlastně měnil zároveň s linkou příběhu.“

Máme zkrátka šikovné muzikanty.

„Když je vás v souboru hodně, soustředí se každý režisér na něco jiného? Máte vy osobně nějaký žánr, nebo je to vyloženě podle toho, co zrovna najdete?“

Nemám, to vůbec takhle není. Tohle je moje druhá hra, jako herečka hraji v JakoHostu od začátku, ale režii jsem si zkusila jako druhou věc. Spolupracujeme i s profi herci, kdy nám třeba Blanka Luňáková režirovala Jedlíky čokolády, to byl přímo externista z profesionálního divadla, a pak je tam Gábina Vašková- já jsem tedy Veronika Vašků, nejsme sestry (*směje se*)- která teď zkouší zase Oblomova, což je něco úplně jiného, tak třeba příští rok uvidíte Oblomova.

„Tak se budeme určitě těšit.“

Oni měli teď mít premiéru, a my se Zvířaty budeme mít v listopadu derniéru, takže se to vždycky takhle střídá. Děláme třeba dvě tři hry, ty se prolínají.

„Vy jste tedy zároveň herečka i režisérka, a teď dokonce v jedné hře obojí. Jaké je pro vás režirování? Pomáhá vám k němu herectví?“

Mně to přijde takový trapný si říkat, že jsem režisérka, ale jo, prostě jsme to tak udělali. Já jsem neměla hrát, Čičáka hrála kamarádka, která ale nemohla, takže na mě poslední rok její role zbyla. Tak jsem si zahrála Čičáka (*směje se*).

„Takže z vás už je obojetník.“

Už jsem obojetník, no, ale já si myslím, že tím, že jsme to hráli podvanácté, tak to znám. Měla jsem to načtené, tak s tím nemám zas až takový problém. Pohoda, no.

„Nám to asi takhle stačí.“

Tak já si jdu dát drink (*všechny se smějeme*).

„Moc děkujeme za krásný rozhovor.“

No, já Vám děkuji. Přišla jsem si slavná (*směje se*).

Rozhovor vedly Alena Sojková a Hana Krämlingová

Básnička na úvod:

Kdo bude vůdcem davu,
kdo ukáže nám správný směr,
kdo dovede nás do ráje,
kdo má mapu v cestě děr.
Vyzýváme vůdce bez morálky,
na špekly slepě skáče,
podvedení viníka jinde hledáme,
naříkáme, nadáváme, pláčeme.
Nevěřit falešným prorokům,
na selský rozum spoléhat,
pak nemusíme se rozčilovat,
a nespokojení uléhat.
- Martin Volný

Přiznání

Rozhovor s Jakubem Pilařem z Ochotnického spolku Žumpka Nučice

„Vy jste byl po většinu představení na jevišti sám, a ještě musíte hodně spolupracovat s diváky. Jaké to pro vás je, když se opíráte skoro jenom o sebe a nemáte okolo žádné kolegy?“

Skoro víc než sám o sebe se musím opírat o toho diváka. Ten je pro mě skoro podstatnější v tom, že ta zpětná vazba prostě ohromně funguje pro mou energii, kterou zase já dokážu vrátit. Je to vlastně takovej tenis, ta hra. A těžké to vlastně není, jak říkám, když ten divák přijde a chce se bavit, a je tomu otevřený, tak je to pro mě už fakt jednoduché, musím říct. Text umím, pokud ho neřeknu správně, tak ho improvizuji, takže pro mě je to pak radost.

„Také by nás zajímalo, jestli to doopravdy poskládáváte podle toho, jaký lístek vám diváci zrovna dají a podle toho začnete, nebo máte nějakou bezva fintu na to, že víte, ke komu jít, aby bylo představení postupně vygradováno?“

Ne, ne, ne. Ta velká síla dnešní reprízy byla právě i v náhodě, která se stala. Úžasné fungovalo, že prvních třeba pět ze sedmi úctenek bylo opravdu jako sranda, nebo tam byly nějaké jemné hořkosladké věci, ale spíš to byla sranda. A to dneska ohromně zafungovalo právě i na lidi, ale opravdu je to tak, že, prozradím, kromě vlastně první a poslední úctenky, je to náhoda. První a poslední úctenku mám danou řekněme dramaturgicky, chci, aby to končilo tou scénou, kterou to končilo na dnešním představení. Víím, že chci začínat úctenkou ze Saint's Berries, protože je pro mě podstatné, aby hovor s Lisou proběhl co nejdřív. Občas se mi to nepovede a neproběhne jako první, ale pro sebe potřebuji, aby proběhl co nejdřív. A ten zbytek je skutečně nahodilý.

„Upřímně nechápu, jak je možné, že se to divadlo vždycky povede. Máte to tak, že když vidíte úctenku, tak si vzpomenete na daný text?“

Jo, určitě. Opravdu stačí logo úctenky a já víím, co říkám. Výhoda je, že já docela, - nechci aby to znělo blbě - umím improvizovat, alespoň mám ten pocit. Já vlastně dělám i takové improvizací hry a občas dělám s kolegy improvizací divadlo. Mám tak nějak čas si to dát dohromady a třeba i řeknu jiný text, ale prostě víím, o čem ta úctenka má být, a dost často jí řeknu i jinak. Ten text umím, řekl bych, tak z 80 %. A zbytek jak se povede... Občas ho řeknu i správně (*směje se*). No, a ty jednotlivé úctenky jsou skutečně nahodilé. I Martinovi Volnému jsem vysvětloval, že to vlastně беру jako čtrnáct - nebo kolik jich je - stand-upů. Je to, jako když se člověk musí naučit dva stand-upy, ale tady jich má místo dvou čtrnáct. Opravdu si to vybavím s tou úctenkou. Když člověk chodí na vysokou a dostane papírek s názvem otázky, tak mu také musí naskočit text, který se naučil. Tak to prostě je. A tohle je v podstatě totožné.

„Je super, že vám to dneska tak vygradovalo. Přišlo mi to tak promyšlené, že jsem si říkala, že není možné, aby to bylo doopravdy nahodilé.“

Já musím říct, že když se stanou momenty, a že už se mi to několikrát stalo, kdy si řeknu: „Tyjo, dneska to skvěle vyšlo, ta gradace a tak.“, tak vždycky, když jedu domů, mi to hlodá v hlavě a říkám si: „Že bych si to přece jenom nakulíkoval a nevybíral bych ty úctenky z lidí, vybíral bych si je z té hromady, měl bych je tam někde připravený...?“. Všechno se dá udělat, žejo. Ale vlastně jsem si řekl, že i v sobě, pro tu svojí bezprostřednost, si chci nechat kouzlo toho, že to bude prostě pokaždé jiné.

„Ztratilo by to kouzlo té náhody.“

No, možná pro diváka ne tolik, protože ten tu náhodu tolik nepotřebuje, ale já ji asi potřebuji.

„Mohli byste nám ještě shrnout, jaké bylo sokolovské publikum a jak se vám tady na čurdě hrálo? Protože my jsme si všimly, že jste měl nejdělsí potlesk z celé čurdy a dokonce jste nás dojal. My jsme i brečely.“

No, vždyť já taky. Už vlastně od té doby, co jsem skončil, chodí lidi a objímají mě a brečí při tom... tak jako já jsem cítil, velkej, a to jako obzvlášť od té doby, co mám děti. To už furt jenom brečím. Ale bylo to neskutečný, říkal jsem to tady i při rozboru. Tohle je prostě podstatný, fakt. Já mám pocit, že ten můj výkon je 20 % a 80 % jsou diváci. Pokud se divák opravdu, jak jsem už říkal, chce bavit a chce být přijatý. U této hry je totiž zajímavé, že jsem se setkal i s tím, že za mnou přišli lidé a říkali: „Hele, hraješ skvěle, je to dobrý, ale mě prostě ta postava, mě strašně sere. Mně je jako nesympatická, protože prostě nedokáže v tom autobusu třeba udělat to gesto, nedokáže tyhle věci... mně to vadí.“ A já jsem na to řekl: „Jo, vždyť to je super, to je legitimní.“ Ale vždy je asi podstatné, abych pro většinu lidí byl nějak základně sympatický, protože bez toho to může spadnout. Mně se to

i bohužel stalo, když jsem hrál jedno představení a byl jsem trochu nemocný. Měl jsem to odpískat, neudělal jsem to, a hrál jsem sice pro opravdu narvanej sál, ale bylo to úplně mrtvý. Samozřejmě za to mohla i ta nemoc a současně i to, že ta zpětná vazba potom nefungovala a kvůli tomu, že mi nebylo dobře fyzicky, tak o to hůř psychicky bylo Benovi (*hlavní protagonista hry pozn. red.*). To je vlastně ohromně zajímavé, jak jsou ty nádoby spojitě. Ben rázem působil jako strašný tragéd a lůzr a nemohl být sympatický, protože jsem mu vůbec nepředal svou energii, kterou jsem v té době neměl. Takže kouzlo monodramatu je v tom, že se člověk doopravdy nemá o koho opřít. I kdybych dnes byl nemocný a byli tak dobří diváci, jako byli, tak si myslím, že bych si to fakt užil. Ale to musí klapnout, no.

„A tady to teda klaplo?“

Jo, no úžasně!

„Tak to jsme rády a děkujeme za krásný rozhovor.“

Děkuju, super! (*všichni se smějeme*).

Rozhovor vedly Alena Sojková a Hana Krämlingová

Básnička ke hře:

Přiznávám, že občas chci ošidit daně,
přiznávám, jako malý lízátko v obchodě
krad,
přiznávám, já nepřiznal doma, že
rozbil jsem sáně,
Přiznávám s kamarády jsme plenili
sousedův sad.
Přiznávám, že z betonu na výšce jsem
opsal zkoušku,
přiznávám, že za školu jsem občas v
mládí zašel,
přiznávám, že dost často nenosím
roušku,
přiznávám, že nevrátil jsem peníze, co
jsem našel.
Přiznávám, miluju dcery smích a vůni
své ženy,
přiznávám, že nestydím se u filmu
plakat i se smát,
přiznávám, že bojím se každé nenadálé
změny,
přiznávám, já život, rodinu a divadlo
mám nadevše rád.

- Martin Volný

Rozborový seminář

→Kulhavý mezek

Historický příběh Jindřicha Oty z Vartemberka a Elišky Kateřiny. Ani hlad, ani nouze, ani oheň, ani voda, ani vítr, ani smrt na komedianty neplatí.

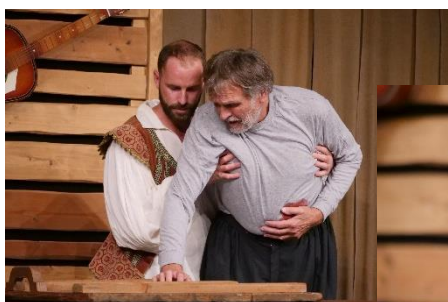
Martin: „*Divadlo Pod Petřínem. Zajímavý příběh, který znám velmi dobře. Krásný text Oldřicha Daňka. Děj sice plynul, ale nebyl pro mě dynamický, měl jsem čas se zamýšlet nad tím, kolik ti herci mají textu, kolik toho museli do té hlavy natlačit. Mám teda radost, že si ten text ještě pamatuju z doby, kdy jsme Mezka hráli u nás v souboru. Mrzelo mě, že jsem ve vašem představení postrádal „vášeň pro divadlo“, text byl jen odříkaný, ne prožitý. Principál nebyl ten živočišný, energický...utekli mu herci, má sakra řvát jak tygr, vždyť to je přece průšvih! A tady to nebylo. Na druhou stranu - hýčkejte si Markétu. Je to moc šikovná holka, je jí nádherně rozumět, má pro divadlo cit.“*

Barča: „*Měli jste nádhernou funkční scénu, ty bedny výborně fungovaly, dobře vymyšlené a pěkné byly „dveře“...ale nebyly pro mě zcela čitelné odchody. Jinak ale pro mě bohužel to představení nemělo dynamiku, bylo to „ukecané“, dlouhé a tudíž nudné. Principál byl monotónní, měla jsem problém udržet pozornost. S tím souvisí, že jsem vůbec nepostřehla katarzi (samozřejmě vím, že v textu je). Je to škoda. Vy jste tam na jevišti „jen existovali.“*

Petr Burian: „*Včerejší představení se nepodařilo. Od začátku nás provázely nehody, které se nabalovaly a vznikl z toho jeden velký průšvih. Přeskočili jsme 7 stránek textu, v kterých byly důležité informace, které slouží k pochopení toho, o čem hrajeme...Od začátku bylo představení takové nervózní.“*

Lucka N: „*Pokaždé, když se ve hře vyprávěl ten historický příběh, radovala jsem se, když jste měl výstup vy (mířeno Petru Burianovi). Vy jste hrál, vy jste nás bavil, s vámi „jsme šli“ celou hru. Škoda, že to nebylo u ostatních...“*

Za představení souboru moc děkujeme :-)

→ Jsou to zvířata

Antilopák, Lišák, Pštros a Velbloud. Čtyři poslední obyvatelé pouště, kterým je jasné, že dřív bylo všechno lepší. A aby bylo opět líp, je potřeba sehnat vůdce s pevnou rukou.

Martin. „*Divadlo Jako host jsou zvířata :-). Představení, které je teď před volbami tak aktuální. Zvolíme si někoho, z kterého jsme potom hrozně zklamaní. Zvířata byla geniální, hned čitelná. Kromě Velblouda jsem všechny poznal hned, u Velblouda mi to trvalo déle, ani čupřinka mi nepomohla. :-)* Hra mě velmi bavila. A živá hudba na jevišti je úžasná. Silný moment byl pro mě na konci, kdy zůstala z těch zvířat Pštrosice, která se raduje z toho, že je vůdce. Ale je sama. A vlastně se nic nezměnilo. Je to strašně aktuální a je jedno, jestli je to na Sahaře, v Čechách... Za toto představení vám moc děkuju, bylo barevně nádherné, živé a skvostně zahráné. Tušil jsem, že i když byl začátek fakt sranda, že to sranda nebude. Pak jste mi zabili Antilopáka a byl jsem v háji, došlo mi, že jde do tuhého :-)

Barča: „*Představení se mi moc líbilo. Dokonalá funkční scéna, úžasná živá muzika, geniální sup. Vůbec ty nápady, jak jste zobrazili a ztvárnili zvířata, byly skvostné. Antilopák byl boží. Hrozně mě bavilo rozklíčování těch zvířat v prvním výstupu. Bylo vám všem krásně rozumět. Trochu mě zamrzela ta dvě vulgární slova, ale chápu, že jste ctili text. Ale myslím si, že to šlo nahradit jiným slovem. Od začátku jsem si myslela, že největší hvězda bude Lišák, že on bude vůdce, ale k mému velkému překvapení byl „vítězem“ pštros. Po smrti Antilopáka jsem pak už přemýšlela, jak je ta skutečnost hrozná, že je to o nás, že jsme hloupi, nepoučitelní a skutečně se nikdy nic nezmění.“*

→ Přiznání

Daňové přiznání. Daňový doklad jako klíč k vyprávění. Rozloučení s jedním rokem života.

Martin: „*Když je jen jeden člověk na jevišti, vždycky mám strach, aby tam nebylo trapné ticho, aby to představení jelo, aby tam byly situace a byly dotažené do konce. Monodrama je hezká věc, ale má velká úskalí. Upřímně můžu říct, že něco takového, co jste dneska předvedli, jsem ještě nezažil. Daňové přiznání.... Co dokáže jeden člověk na jevišti. Co ze sebe dostane. Hrozně jsi mě bavil. V představení bylo od první minuty absolutní herecké nasazení a zároveň pokora. Chtělo se mi plakat, chtělo se mi smát... Ještě tu hru vstřebávám.“*

Bára: „*Klobouk dolů. Celou dobu představení šlapalo, mělo dynamiku, „drajff“. Scéna fungovala výborně. Je nápaditá. Magnetická tabule byl geniální nápad. Bavily mě všechny herecké etudy. Zpočátku se bavíme, Přiznání se tvář jako komedie, ale pak přitahuje a ke konci se tlačí do očí slzy... nakonec ale z divadla odcházíme s pocitem, že jsme byli na komedii. To je skvělé. Vy jste skvělí.“*

KONTAKTY:

Tiskový mluvčí - Martin Volný - 608 414 972

Organizace - Jaroslava Nikodémová - 775 670 841

Organizace - účetní - Eva Valjentová - 723 899 095

Zpravodaj - Pavlína Šponiarová - 731 845 455

Nevybrali jste si žádný kontakt? Tak ještě jeden přihodíme: 774 627 836

Šéfredaktor: Pavlína Šponiarová

Redakce třetího čísla:

Matěj Šulc

Jana Šťastná

Spolupracovníci na třetím čísle:

Martin Volný

Alenka Sojková

Hana Krämlingová

Fotograf: Petr Dufek

XIV(XX) Sokolovská čurda
se uskutečnila za podpory:

Akce je realizována za finanční
podpory města Sokolova.

GRAFIKA / TISK / WEB / REKLAMA

